

Veie, som jeg kan være tjent med. Communen staaer med Hensyn til de Veie, der skulle kunne besøres af det Offentlige eller af hvemfomhelst, der vil, — thi det er egentlig det, som her forståaes ved det Offentlige — ikke saaledes stillet, at den kan være Dommer, thi saa bliver den Dommer i sin egen Sag; det er den, som er forpligtet til at holde disse Veie i passende Stand, og der maa være et almindeligt Polititilsyn med dem som med alle de andre offentlige Veie; det kan ikke sættes tilside. Hvad er det, som giver de ærede Medlemmer af Udvalget saa stor Iver for at bringe denne Sag frem, som de forestille sig ved deres Forslag at faae bragt til Afgjørelse, — thi det er kun en Forestilling, de faae ingen Afgjørelse derved? Det er de Besværligheder, som Amtsrådene have haft med at faae Communerne til at gjøre deres Pligt ligeoverfor saadanne Veie, som maae erkjendes at skulle besøres af flere end enkelte Personer. Men skulle vi, for at lette Amtsrådene deres Hverv, vove os ind paa en saadan Veie som denne, hvor vi sammenblande to Spørgsmaal, som ikke bør komme i en saadan Relation til hinanden. Hvorfor have de ærede Medlemmer, der interessere sig for denne Sag, ikke forelagt et særligt Forslag, som gik ud paa at udvikle den almindelige Veieordning i den Retning, som de ville? Hvorfor have de benyttet en Fodstammelse, hvorpaa den Fod, der skal bruge den, ikke kan staae, hvorpaa den altid kun kommer til at staae halvt, hvor selve Titelen tilintetgjør den sande Betydning af „private Veie“ uden derfor at definere de Veie, som man egentlig giver sig af med? Forslaget er et Misgreb. Jeg er overbevist om, at, hvis disse Paragraffer anfæges i den Form, hvori de her foreligger, vil det give Anledning til store Besværligheder, Klager fra Sognebeboerne, Klager fra de Veifarende, Klager fra alle Kanter, som dog skulle finde deres Løsning et Sted. Det blev nylig fremhævet af det ærede Medlem, som sidst talte, at, naar man lod Sognene saaledes selv classificere deres Veie, kunde to Sogne, der hver havde

sit Stykke af en gjennemløbende Veie, komme derhen, at det ene meente, at det var en ringe Veie, der ikke behøvede at vedligeholdes, og det andet, at den skulde vedligeholdes godt, og de Veifarende skulde altsaa være fornøiede med at kjøre slet paa det ene Stykke Veie og godt paa det andet Stykke uden at have anden Udvei end forgjæves at forespørge hos vedkommende Commune, om den dog ikke havde betænkt sig. Der maa tages ganske andre Forholdsregler for at komme til en Afgjørelse af denne Sag. Det Simpleste, naar Noget kommer og klager over en Veie, som kun benyttes af Faa, men som dog bør vedligeholdes — thi det er egentlig disse Veie, det her dreier sig om — er da at sige: I Faa, som benytte denne Veie, maae ogsaa holde den vedlig, men saa er det ogsaa Eders Veie, og ingen Anden kan benytte den. Dette er Grændsen mellem offentlige og private Veie. Siger man, at ogsaa Andre maae benytte den, saa maae ogsaa disse Andre vedligeholde den, og saa maa det Offentlige paa de forskjellige Veie, der kunne besøres, paasee, at denne Forbring skeer Hyldest. Siger man derimod: I ere kun nogle Enkelte, der benytte Veien, og det er urimeligt, at det Offentlige skal give Penge ud for Eders Behag og Bequemmelighed, saa maa Veien fra dette Øieblik af ogsaa være deres; maa de selv holde den vedlig, maa de ogsaa være Herre over den. Deri ligger Grændsen mellem private og offentlige Veie, og denne Grændse maa man holde stærkt paa, den maa man ikke overstøde, men dette har man forsøgt paa ved Udvalgets Forslag. Man har meent at faae hævet en Usfuldstændighed, der som sagt meget gjerne kan være tilstede ved Veilovene, men derved sletter man den Grændse ud, som maa fastholdes mellem de offentlige og de private Veie. Der ligger Sngenting imellem; de Veie, der ere private, høre kun dem til, der udbedre og holde dem vedlig, og de Veie, der ere offentlige, høre Offentligheden til. Vi have her en Classification af de offentlige Veie i tre Afdelinger;